

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 28

El president

Passem, seguidament, al debat sobre el títol setè de la reforma de l'Estatut, les disposicions addicionals, transitòries, finals i el preàmbul. Té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre...

Fitxer 29

...senyor Jordi Miralles. (*Pausa.*) Senyores diputades, senyors diputats, és tard i hauríem de fer un esforç per intentar... Es pot fer tot el mateix en silenci i així el senyor Miralles pot començar. Té la paraula.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara toca, al final, un seguit de qüestions tan importants, hem dit, com les anteriors; tots els títols formen part d'aquest Estatut ambiciós i també el seu preàmbul.

El títol setè de la reforma de l'Estatut, per a nosaltres destacar la gran coincidència que hi ha hagut en la Ponència en els seus continguts. I dues qüestions que apareixen noves respecte de l'anterior; la importància que els ajuntaments podran participar, si així ho creuen i arriben a un percentatge del 20 per cent dels plens municipals, que representin el 20 per cent com a mínim de la població de Catalunya, per instar aquesta reforma estatutària, i la signatura de 300.000 persones, ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que també podrien instar i que el Parlament ho ha de regular. Per tant, mesures que avancen en la democràcia i en el paper del món local.

Respecte de les disposicions, aquest Estatut, l'Estatut és un nou contracte amb l'Estat i que té una notable diferència respecte a l'Estatut del 79. L'any 79 recuperàvem les institucions i les llibertats, després de la llarga nit de la dictadura, amb importants dosis de descentralització. Ara, al 2005, estem parlant de redistribució del poder i

d'incorporar i d'actualitzar els drets de les persones i de la nació catalana. Quan estem parlant de poder es pot generar vertígens o que alguns diguin bestieses, com la senyora San Gil, o avui mateix la Conferència Episcopal. Estem parlant de poder. En aquest sentit creiem que van les disposicions addicionals, les transitòries i les finals.

De les disposicions addicionals, destacar que, més enllà del que s'ha incorporat a l'article 5, dels drets històrics, queda clar que Catalunya no renunciem a res com a poble; que aquells que a vegades diuen que defensen tant la Constitució i el bloc constitucional, recordar... (*Remor de veus.*) que hi ha un article, el 150.2 de la Constitució, que suposa..., i que podem utilitzar, que es pot aplicar de cara a poder ampliar el que suposen les transferències per a Catalunya, i algunes d'elles rellevants, amb la utilització, que és política, d'aquest article 150.2. Però a vegades els tan reclamats «constitucionalistes» es posen nerviosos, perquè estem parlant de poder. I ho diem en les infraestructures –ports, aeroports, telecomunicacions–, en les afectacions a les persones –els temes d'immigració–, en la democràcia –les consultes populars– i també en les demarcacions judicials; i per finalitzar, també el marc competencial, encara que sigui administratiu, en temes de trànsit.

S'avança també en aquestes disposicions en la bilateralitat; i també un acord ampli que s'ha donat en la que en diem «la novena», respecte a les lleis orgàniques, que, més enllà de la importància que té aquesta disposició, és que el Parlament pugui discutir –que discutirà– les proposicions de llei per modificar lleis orgàniques, perquè políticament és possible i perquè és necessari, també, utilitzar-les per incidir en un canvi necessari de model d'Estat.

Respecte a la disposició transitòria, destacar que en el tema electoral esperem, desitgem, n'estem convençuts, que no tornarem a trigar vint-i-cinc anys per poder fer una llei que ens és pròpia, i que defensarem el nostre Grup Parlamentari la proporcionalitat i la igualtat de vot quan ho discutim.

I respecte del preàmbul, que en el debat és la part final, per a nosaltres, molt important. Hi han constitucions, hi han estatuts –per exemple el basc– que no tenen un preàmbul. Per a nosaltres és la música i la lletra resumida d'un text ambiciós. Per això votarem que sí. Segurament amb limitacions; necessari per a la gent i també per

a l'autogovern d'una nació catalana, per construir –com bé es diu en el preàmbul– un sistema de drets i de llibertats, d'un marc de convivència solidari i de justícia social. Una nació que no surt del no res, ni d'una realitat de fa vint-i-cinc anys, ni que demana permís a ningú per decidir el que vol fer. I el que vol fer. I així es reflecteix i es destaca la lluita, la resistència, la il·lusió i la creativitat de diversos moments històrics del nostre país. Una nació agraïda a les persones que han lluitat –com bé es diu en el preàmbul–, que han patit l'exili o que han mort pels drets socials i pels drets nacionals. És a dir, aquest preàmbul –acordat entre el Partit dels Socialistes de Catalunya, Esquerra Republicana, Convergència i Unió i Iniciativa - Esquerra Alternativa– recupera la memòria, la memòria històrica. A mi encara se'm posen els pèls de punta quan aquest estiu passejava per Corbera d'Ebre, o quan podia parlar amb Gregorio López Raimundo, que em recordava com els comunistes deien que s'havia de sortir a pintar al carrer per demanar la llibertat de Pujol, o quan molts antifranquistes es solidaritzaven amb Francisco Téllez, un ciutadà avui de Santa Coloma que, per ser sindicalista de Comissions Obreres i comunista, va aparèixer retratat i nu, amb el cos ple de morats, a Catalunya, a Espanya i a Europa, i que es va conèixer com a «El dossier Téllez» per la gran repressió de la policia per defensar els drets socials i els drets nacionals.

Per tant, una nació agraïda. Una nació que es construeix amb els drets socials i amb els drets nacionals. Sí, més drets nacionals i sí, més drets socials. Una cosa va unida a l'altra. Algunes vegades uns han explicat o ha fet, embolicant-se amb els símbols de Catalunya, polítiques que no han avançat en els drets socials. Es podia tenir o no un millor finançament, però no per seguir privatitzant l'ensenyament o la salut. Per tant, sí, més drets nacionals per fer polítiques socials. Drets nacionals, drets històrics, llengua pròpia i també, com diu el preàmbul, el dret del poble català a determinar lliurement el seu futur.

A mi m'hauria agradat que no només en el preàmbul, dins de l'Estatut hagués aparegut el dret a l'autodeterminació. És un dret dels pobles, és un dret que no se'ns ha de donar, l'hem d'exercir. Sabem que hi han limitacions, la Constitució. I, per tant, també convidar els grups parlamentaris que tenim representació en el Congrés dels Diputats a ajudar, quan toqui, a reformar la Constitució, perquè no ens han de limitar

els drets que tenim com a poble. És ben curiós com aquells que neguen el dret a l'autodeterminació fa uns quants anys aplaudien com el centre o l'est d'Europa es dividia en diversos països perquè exercien el seu dret a l'autodeterminació. O fins i tot avui, i és de felicitar, defensen el dret d'autodeterminació dels pobles Sahrauí, però no el dret d'autodeterminació del poble de Catalunya, d'Euskadi o d'aquells que el vulguin exercir. Per tant, drets nacionals, sí.

I drets socials, com apareix també en el preàmbul, lligat a una cosa innovadora, valenta, de les més avançades del conjunt de la Unió Europea, que té a veure amb el capítol de drets, de deures i de principis rectors. Dret al benestar, a la qualitat de la vida, a viure en pau, a gaudir de serveis públics eficients, a la protecció del medi ambient, a la igualtat, a la cohesió, a la riquesa, a la plena ocupació i de qualitat, al compromís per lluitar contra les desigualtats, les discriminacions, les injustícies i la pobresa. És a dir, continguts per a una Catalunya que és i que vol ser. I una Catalunya, també, que vol compartir amb d'altres, amb els altres pobles de l'Estat espanyol, amb la voluntat de poder conviure en pau, en llibertat, en igualtat, de tu a tu, i amb la voluntat d'avançar, ja no només amb una via descentralitzada d'aquest Estat, sinó amb una via que per a nosaltres hauria de ser federal, tant a Catalunya, a nivell d'Estat com a nivell europeu. Una nació que vol conviure amb d'altres, amb els pobles d'Espanya, a la Unió Europea i també solidària amb altres pobles del món.

Per tant, un preàmbul que és –encara que sigui al final de la discussió, anirà al principi del text– una lletra que té a veure amb una bona música i que especialment el que hem de fer és que aquesta lletra i aquesta música sigui coneguda per la gent que haurà de decidir, després d'un tràmit difícil a Madrid, aquest Estatut, que són els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que en referèndum hauran de dir que sí. Diran que sí si els expliquem aquests continguts valents, ambiciosos, en el terreny nacional i també en el terreny socials.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyores i senyors diputats, de fet, el debat, tal i com estava plantejat en un inici, tenia previst plantejar, per un cantó la reforma, per un altre cantó disposicions, i per un altre cantó preàmbul. I he de dir que aquest Grup Parlamentari i aquesta diputada que té l'honor, en aquest moment, de poder-lo representar, el text final del preàmbul acaba d'arribar. La qual cosa comprendran que és difícil, també, poder-nos manifestar. Havíem quedat que hi havia una Ponència que s'encarregaria de redactar el preàmbul i, per tant, ahir vam assistir, com no podia ser d'una altra manera, fins al final, a la Ponència no es va poder celebrar l'acord que havien de fer el quadripartit, perquè estava pendent, i per tant no hem pogut fer a Ponència el redactat d'una part de la norma, que nosaltres considerem important, com és el preàmbul. Però després em referiré al mateix.

Vull començar per la reforma de l'Estatut, i vull destacar que la rigidesa dels mecanismes de reforma estatutària neix de la necessitat, precisament, de garantir l'establiment dels continguts normatius que generen aquests acords polítics. És un fet que la Constitució espanyola trasllada als propis estatuts d'autonomia el procediment de reforma, tret d'allò que no sigui propi de la tramitació parlamentària com a llei orgànica. En aquest sentit, les esmenes del Partit Popular de Catalunya han seguit en la línia dels articles de l'Estatut actual, vigent, i una vegada que es reforma, i encara que no en sabem els resultats –no dels vots de la proposta sinó del procediment utilitzat– no podem fer-ne valoració. Rectificar el procediment una vegada aprovada la proposta al Parlament i arribi definitivament al Congrés. I és després del dictamen del Consell Consultiu quan se'ns dona la raó, i aquest dictamen diu que les Corts generals tenen la potestat, per si mateixes, de decidir si es declaren afectades per la reforma o no.

Mitjançant una esmena subsegüent a aquest dictamen, esmena presentada pel tripartit, es va solventar l'error i en el text que avui definitivament votem es canvia l'expressió de «ratificació» per «remissió i consulta a les Corts».

La bateria de disposicions addicionals que acompanyen el text les podem concretar, i sobretot fer referència a dos punts, que sembla que són concepte bàsic des del punt

de vista constitucional, però que sembla que a vegades, doncs, o potser hem volgut oblidar o potser no ens agrada recordar, i vull parlar de l'article 150.2, i vull destacar que la via de la transferència o de la delegació competencial no és genèrica, i que, per tant, està subjecta de determinats requisits, també escrits al propi 152. I, per tant, aquestes competències corresponen a matèries de titularitat estatal. I, per tant, les dues formes, la de transferència –que sí que té un desplaçament de titularitat– i la de delegació –que el que fa és delegar-ne l'exercici– també ens denoten, des d'un punt de vista d'un sentit institucional clàssic, que aquesta delegació no comporta que no es puguin...

Fitxer 30

...competències legislatives, i només executives o de gestió. Per tant, els termes de transferència i delegació no han estat utilitzats a l'article 150.2 de la Constitució com a sinònims, sinó que es tracta de diferents realitats jurídiques, i, per tant, de diferents tècniques.

El control de la delegació ja ve previst a la pròpia Constitució mitjançant l'article 150.3, i s'atribueix al Govern previ dictamen del Consell d'Estat. Per tant, el silenci de l'article 150.2 de la Constitució sobre el control de les lleis orgàniques de transferència s'ha d'entendre en el sentit que quan es transfereixen competències legislatives que comporten elaboració de lleis, roman el control directament al Tribunal Constitucional. Legislatives, Tribunal Constitucional, executives, també hi ha control, és de la pròpia llei.

Encara que l'article 150.2 no diu res sobre la transferència o delegació, és a dir sobre la reversibilitat o no, cal plantejar-se aquesta qüestió per la seva pròpia naturalesa, i sembla que en la delegació la reversibilitat és possible, la qual cosa ens posaria en una situació que ens hauríem de plantejar degut que els estatuts d'autonomia no considerem que siguin la tècnica adequada que s'adquireixin competències que puguin ser revocables en el cas de les lleis de transferència o delegació. Per tant, volem tornar a destacar que és una naturalesa diferent, i que, per tant, la flexibilitat o no de l'article 150.2 s'haurà d'interpretar en aquest sentit.

De fet, l'article 150.2, com els estatuts d'autonomia, ens parla de lleis orgàniques i, per tant, és raó suficient per assimilar-les, que l'Estatut és una llei orgànica però com he dit aquest matí, té una funció diferent. I ho fa pel contingut i pel procediment.

Quan parlem de la llei de transferència o delegació, en aquestes darreres, la comunitat autònoma no intervé de forma decisiva, sinó que és necessari que intervinguin les dues velocitats, els dos poders constituents. Per tant, l'aprovació de llei de transferència o delegació no modifica formalment l'Estatut d'Autonomia, i cal concretar la naturalesa de la llei orgànica de transferència o delegació que intervingui. Per tant obliga que qualsevol modificació que s'hagi de fer sobre el seu contingut hagi de ser adoptada també mitjançant una altra llei de la seva naturalesa.

En concret, la Constitució, el silenci de la mateixa mitjançant l'article 28.1 diu que la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, les lleis orgàniques de transferència o delegació s'han d'integrar en el denominat bloc constitucional.

I passem al preàmbul.

Com he dit abans, el Parlament tenia dos projectes: un de Convergència, un del tripartit. No sabem si el text final, la veritat, a aquestes hores l'hem llegit ràpidament, no sabem si realment qui ha renunciat a què o si realment és un text nou, però el que sí els puc dir que hi hauria parts que estaríem d'acord perquè com hem dit, per exemple el terme «nació» doncs podíem posar molts límits, però sobretot volem destacar una qüestió fonamental: que en aquesta part de la norma, part fonamental, part que encapçala la present reforma de l'Estatut d'Autonomia, hauria estat bo que realment fos un text de trobada de tots els Grups Parlamentaris. Perquè com hem dit aquest Estatut i aquesta reforma l'abordem, no per un temps limitat, sinó per un futur, per al futur de Catalunya, dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I, sobretot també, permetin, vull destacar una qüestió: la forma. No ens agrada gens ni mica aquesta forma. No hem vist cap preàmbul. En cap constitució, en cap norma de la importància del nostre Estatut d'Autonomia que hagi de ser programàtica, exhaustiva, amb deu punts. Suposo que alguna cosa voldrà el que va dir el president de la Generalitat, que aquest preàmbul hauria de ser après per tots els nens de Catalunya.

Jo espero únicament que el preàmbul, aquest preàmbul de la norma final, de la reforma de la Constitució que, com he dit, vindrà de les Corts Generals, pugui ser un preàmbul on tots els Grups tinguin trobada, on relament vingui un text que sigui el text de tots els catalans, que no respongui a cap tipus de programa polític o ideari, i que, per tant, aquest preàmbul els catalans en puguem fer menció amb el cor pel seu contingut però no pels seus punts, tal i com estan redactats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la il·lustre diputada, senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Bona nit, senyores i senyors diputats. Aquest és el meu Estatut. I hauria de ser la ferma voluntat de tots i totes les ponents d'aquest text que en acabar aquest temps demà del debat, els i les catalanes també fessin seva aquesta expressió: Aquest és el meu Estatut. Acabem aquest debat amb la discussió del títol de la reforma de l'Estatut. Ja que Catalunya no gaudeix de la possibilitat d'aprovar la seva pròpia Constitució, que és un dret reconegut a algunes regions que formen part d'un estat federal, d'aquí que la demanda de millora de l'autogovern necessita, en aquest sentit, el concurs d'elles institucions de l'Estat. L'enunciat recollit en l'actual Estatut posa de relleu la manca d'autonomia constitucional de la Generalitat i, a diferència de països de tall federal que poden decidir unilateralment sobre alguns aspectes del seu autogovern, especialment en la vessant d'autoorganització, no és el nostre cas. I en aquest títol s'introdueixen novetats en la línia de pal·liar aquest dèficit. En primer lloc es deixa clar a l'Estatut quins són els títols o els capítols que requereixen un procediment de reforma simple, i quins un procediment agreujat. En els títols sobre drets i deures, els principis rectors, i en el títol segon de les institucions, les Corts Generals no tenen la iniciativa de reforma, i es proposa un procediment ratificador. De fet, aquest caràcter ratificador de la Llei Orgànica és la diferència de la intervenció de les Corts respecte del procediment ordinari, i representa un gest de sobirania de l'Estat si no hi intervé. S'ha flexibilitzat, doncs, aquest procediment.

Pel que fa a la resta de títols el fet que es refereixen a matèries que afecten les relacions amb l'Estat implica que l'aprovació del projecte d'estatut per les Corts Generals no pot limitar-se a una simple ratificació. Però, ara bé, aquest fet no significa necessàriament que, com succeeix a la regulació vigent, les Corts hagin de poder modificar unilateralment el text, i aprovar-lo per Llei Orgànica passant el projecte a referèndum sense consentiment previ del Parlament.

Bé, a part d'aquests procediments, dels quals he fet referència, voldria destacar dues novetats importants: la primera, que el Parlament disposarà de la facultat de retirar les propostes de reforma que hagi aprovat en qualsevol moment de la tramitació a les Corts Generals, abans que siguin aquestes aprovades de manera definitiva. És cert, aquesta és una possibilitat que ja estava recollida a la resolució de la presidència del Congrés dels diputats de març del 93, i en altres resolucions, però és important de fer-la explícita en el text.

En segon lloc, una altra de molt important en el terreny de la participació. Perquè ara, la iniciativa de la reforma també correspondrà a ajuntaments i als titulars del dret de vot al Parlament. Aquesta proposta, per a mi, # bastir un pont personal i polític amb els nostres ponents d'Esquerra a l'Estatut de Sau, que, esmenant l'article 32 van demanar la introducció de la iniciativa popular, i va ser inclosa.

En segon lloc voldria simplement fer esment a la disposició addicional primera, la dels drets històrics. Intentar, malgrat la dificultat de fer-ho a aquesta hora, fer un exercici de pedagogia, intentar tornar a fixar la nostra posició.

Aquesta va ser una disposició addicional, introduïda en el període d'esmenes, subsegüents al projecte que vam elaborar a la ponència, i apareix com una fórmula per ampliar l'aspecte material d'algunes competències molt sensibles, fins aquell moment, exclusives, i que havien quedat molt disminuïdes després de l'iter de la ponència. S'havien convertit en competències concurrents com per exemple la cultura, l'educació, el règim local i el dret civil. Aquest era un plantejament diferent del que es preveia a l'article 5è del títol preliminar, on es feia una referència genèrica, en forma de criteri hermenèutic, com un element més per diferenciar entre nacionalitats i regions.

Però on és el punt d'això? El que és important és saber si la disposició addicional primera de la Constitució és d'aplicació a Catalunya. I sembla obvi que sí que ho és. I així ho ha reconegut el Consell Consultiu quan s'ha dit a la Constitució no limita formalment aquesta possibilitat a cap territori en concret: ni al País basc, ni a Navarra.

Bé, crec que hauríem de retallar. És molt tard i potser tots estem molt cansats, i molts portem moltes hores intentant redactar aquest preàmbul, i voldria, per tant, acabar parlant del preàmbul d'aquest Estatut. És aquesta peça darrera que hem incorporat, fruit de la negociació, i sembla tanmateix que el primer dia que vam entrar a la sala de la ponència algú ens hagués deixat una nota damunt la taula que digués: aquest Estatut s'autodestruirà en deu, nou, vuit, set segons. Sortosament no ha estat així. Però aquesta sensació ens ha acompanyat al llarg de tot aquest procés.

Com hem de llegir aquest Estatut? Aquest preàmbul i el decàleg que l'acompanya n'és alhora una guia de lectura i la signatura d'un compromís. Passem doncs al debat sobre les idees, sobre els principis, perquè a la llum d'aquest preàmbul es llegirà el text jurídic que avui presentem. Perquè com sinó s'ha d'interpretar aquest Estatut? De ben segur, per a mi, no, segurament a partir de la Constitució. Potser algú creu que n'hi ha prou amb arguments jurídics per demostrar que Catalunya no és una nació o que aquest poble no té dret a l'autodeterminació? Permetin, perquè és cert el que ha dit la senyora Olano, no hem tingut l'oportunitat de fer una lectura en veu alta, que ho faci tan sol d'alguns fragments.

Preàmbul. La nació catalana s'ha anat fent en el decurs del temps amb les aportacions d'energies de moltes generacions, de moltes tradicions i cultures que hi ha trobat una terra d'acollida. Catalunya ha anat definint una llengua i una cultura, modelant un paisatge, acollint també altres llengües i altres manifestacions culturals, obrint-se sempre a l'intercanvi generós construint un sistema de drets i llibertats, dotant-se de lleis pròpies, i desenvolupant un marc de convivència solidari que aspira a la justícia social.

És en aquest sentit que l'Estatut és dipositari d'una memòria i guarda el record de tots els que han lluitat així com d'aquells que foren exiliats o fins i tot van morir pel reconeixement dels drets nacionals de Catalunya i els drets socials dels catalans i les

catalanes. Així doncs, la vocació i el dret dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya de determinar lliurement el seu futur com a poble, que el Parlament de Catalunya ha expressat reiteradament es correspon amb l'afirmació nacional que històricament va representar la institució de la Generalitat. I avui, Catalunya en el seu procés de construcció nacional expressa la seva voluntat de ser i de continuar avançant en el reconeixement de la seva identitat col·lectiva, i en el perfeccionament i ampliació de l'autogovern mitjançant aquest Estatut.

Som un país d'identitats diverses, som ciutadans i ciutadanes que sovint veiem la nostra realitat social i nacional de maneres distintes. Però compartim amb aquest Estatut la voluntat de pertinença a una nació i de treballar plegats per construir un futur millor per al nostre país.

En el preàmbul del projecte de l'Estatut del 31 figurava expressament que els drets d'una nació deriven de la voluntat democràtica dels seus ciutadans, emparats per la legislació internacional que reconeix el dret dels pobles a l'autodeterminació. I aquesta vocació que avui es reitera d'acord amb les diferents resolucions del Parlament es correspon amb l'afirmació nacional que històricament va representar la institució de la Generalitat. I és l'expressió dels drets històrics de què disposa Catalunya i que aquest Estatut incorpora i actualitza. Per tant, aquest Estatut ens ha de contribuir a millorar el benestar material i la cohesió social del nostre país, i ha de ser la nostra porta a un futur de més progrés social.

Per acabar, no volia retallar amb els agraïments. En aquesta segona intervenció que he fet en aquest ple, som més de cara endins, ja que a l'anterior intervenció n'havia fet d'una manera molt més general. Per tots i totes aquelles treballadores i treballadors d'aquest Parlament que han permès que fem negociacions fins altes hores de nit, a vegades. Especial per una persona del nostre Grup Parlamentari, per la Núria Cuenca i per totes les que han permès que el nostre grup hagi fet el treball que ha portat aquesta ponència. Gràcies també per tota la militància d'Esquerra, la que va viure la redacció de l'Estatut de Núria, la que va participar a l'Estatut de Sau, i la nova generació d'Esquerra. Aquells que no teníem edat, tampoc, i que no vam votar l'Estatut vigent, i que hem pogut, ara, ser protagonistes de la redacció d'aquest.

Gràcies al partit per fer de la coherència una virtut política, i fer desaparèixer la paraula derrota del nostre vocabulari. Amb els desitjos que el proper que aprovem sigui una Constitució d'una Catalunya lliure.

Fitxer 31

Orfes en alguns moments de la solemnitat que ha d'acompanyar un procés com aquest, potser aquesta Ponència s'ha quedat sense tancada, però aquest Estatut no es quedarà sense nom, perquè el nom no l'hem de posar nosaltres. L'Estatut, des de demà, és el de totes i tots els catalans i té per nom Estatut nacional de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Lídia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Senyores i senyors diputats, en aquestes hores solemnes però també, al mateix temps, diríem, de les bruixes, i després de moltes hores –de moltes hores– de treball, jo vull ser molt breu. De fet, en aquests darrers apartats o títols, millor dit, de reforma, disposicions, etcètera, pràcticament està tot dit. Hi han poques esmenes, s'han retirat. El meu grup l'única cosa que hauria de dir, en aquest sentit, és que fa seves les apreciacions que ha fet el Consell Consultiu sobre, diríem, la contenció en què cal abordar les reformes per via de llei orgànica i les transparències d'al·legacions per la via del 150.2, defensa les esmenes que té presentades i encara vives. Per tant, en el sentit que estan i figuren, per bé que les retira i no les sotmet a votació.

I, per tant, respecte a aquests punts, res més a de dir.

Tenim el preàmbul, jo llegia el preàmbul també mentre, doncs, ara, en aquests moments. I sobre el preàmbul, també, poca cosa he de dir. En el sentit de glossar-lo en aquest moment o dir en quins punts estem o no estem, que estem, d'acord. Però he seleccionat un paràgraf per llegir-lo i he seleccionat, a més, un paràgraf per llegir-lo

i dedicar-lo, si em permeten vostès, perquè estem parlant de nació, estem parlant de catalans i, segurament, avui no estaríem on estem si, o sense moltíssima gent – moltíssima gent, molts treballadors i treballadores d'aquest país que van lluitar i van lluitar amb risc de la seva vida, posant, també, en molts moments, la seva llibertat a disposició del conjunt de ciutadans i ciutadanes. I si dic tot això, i en nom de tots ells, permetin vostès que reti amb aquestes paraules que després llegiré un homenatge, en representació de tots aquests lluitadors, al company Salvador Clop, membre del POUM i que avui mateix, mentre estaven a la seu del nostre partit, al carrer Nicaragua, homenatjant aquells vells lluitadors i ravents lluitadors per la llibertat d'aquest país, en el setantè aniversari de la fundació del POUM, ha mort per un infart fulminant.

Al Salvador Clop, amb ell i amb tots, a ell en el seu nom, en memòria de tots els lluitadors antifranquistes, els lluitadors per les llibertats democràtiques d'aquest país, pels obrers i la classe treballadora que també han tingut i han portat les llibertats democràtiques i nacionals a aquest país. Per tots ells, voldria llegir aquesta frase que, per a mi, aquest paràgraf que per a mi m'ha semblat, doncs, adequat del que serà el preàmbul d'aquest nou Estatut nostre. «Aquest és un estatut de i per persones lliures. La llibertat política que aconseguim com a país mai no ha d'anar en contra de les llibertats individuals dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, perquè només és lliure de debò un país on cadascú pot viure i expressar prou identitats diverses, sense cap relació de jerarquia o de dependència entre elles.»

Salvador i tots els companys i companyes d'aquell moment, que ja són molt grans – molt grans–, noranta anys. Per tant, van poder votar els estatuts que, torno a repetir, van saber conquerir amb el seu treball i amb la seva lluita. A tots ells, gràcies.

(Forts aplaudiments.)

El president

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Homs, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. No només per l'hora sinó per les sentides paraules de la diputada Lídia Santos, jo no penso fer la intervenció que tenia prevista. Jo crec que és una manera digna d'acabar la sessió d'avui, amb la seva intervenció. I seria la nostra manera, la de Convergència i Unió, de correspondre'ls. I, per tant, la posició del grup de Convergència i Unió sobre els punts en què ara ens hem de pronunciar és prou coneguda, amb relació i amb respecte al que vostè acaba d'exposar, aquest seria simplement el nostre pronunciament i la nostra posició.

(Aplaudiments.)

(Pausa.)

(Remors de veus.)

(Pausa llarga.)

El president

Acabat el debat, entrariem a la votació. En primer lloc, votarem el títol setè de la reforma de l'Estatut, les esmenes no recomanades. Començariem per les del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, concretament les números 394 i 396 – 394 i 396. Comença la votació.

(Pausa.)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 15 vots a favor i 120 vots en contra.

Votarem, ara, les esmenes números 395 bis i 395 ter. Comença la votació.

(Pausa.)

(Veus de fons.)

Han estat aprovades per 129 vots a favor i 5 en contra.

Votarem, finalment, els dos articles d'aquest títol, que són el 217 i el 218. Comença la votació.

(Pausa.)

Han estat aprovats per 135 vots a favor.

Votariem, ara, conjuntament, el títol setè. Comença la votació.

(Pausa.)

El resultat d'aquesta votació ha estat 135 vots a favor.

Passem ara a la votació de les disposicions addicionals transitòries i finals. En primer lloc, votarem les esmenes no recomanades. Començarem amb les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I, en primer lloc, votem la número 416. Comença la votació.

(Pausa.)

Han estat rebutjades per 15 vots a favor i 120 vots en contra.

Votarem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, llevat de les de finançament que ja les hem votat anteriorment. Comença la votació.

(Pausa.)

Han estat rebutjades per 15 vots a favor i 120 vots en contra.

Votarem, ara, les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi números 402, 404, 405, 406 i 417. *(Veus de fons.)* Doncs, no les votarem. *(Rialles.)*

Votarem seguidament, doncs, el text transaccional entre les esmenes números 397 bis, 397 ter i 399, relatives a la disposició addicional primera. Comença la votació.

(Pausa.)

Han estat aprovades per 74 vots a favor i 61 vots en contra.

Votem, ara, les esmenes recomanades que són la 402 bis, 415 bis, 415 ter, 420, 421 i 422. Comença la votació.

(Pausa.)

Han estat aprovades per 135 vots a favor.

Farem una votació conjunta... En una votació conjunta farem totes les disposicions que no han estat objecte d'esmenes. Queda clar? Totes les disposicions que no han estat objecte d'esmenes. Comença la votació.

(Pausa.)

Fitxer 32

han estat aprovades per 135 vots a favor.

I passarem a votar la resta de disposicions que han estat esmenades, llevat de les que fan referència al finançament, que ja s'haurien votat. O sigui, ens quedaria la tercera, cinquena, novena onzena, addicionals, i la transitòria primera i derogatòria. Comença la votació. Perdó, no ha començat la votació, no passa res. *(Veus de fons.)*

D'acord, doncs, votem les disposicions addicionals tercera, cinquena, novena i onzena. Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Han estat aprovades per 120 vots a favor i 15 vots en contra.

Votarem ara la transitòria primera i la derogatòria. Podem votar-ho conjuntament?

Doncs, les votem ara. Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Han estat aprovades per 134 vots a favor.

Votarem seguidament el Preàmbul, que és una transacció entre les esmenes 438, 439 i 440. Votem, doncs, el Preàmbul. Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El Preàmbul ha estat aprovat per 120 vots a favor i 15 vots en contra.

Ara hem de fer la votació al conjunt de les disposicions addicionals, transitòries, finals, el Preàmbul i el Títol. Per separat o votació conjunta final? La votació conjunta de les disposicions addicionals, transitòries, finals... tot conjuntament? Podem votar-ho amb el Preàmbul i el Títol? El Títol per separat, d'acord. Votem, per tant, la votació conjunta de disposicions addicionals, transitòries, finals i Preàmbul. Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Han estat aprovades per 120 vots a favor i 15 vots en contra.

I, finalment, votarem el Títol. Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat aprovat per 135 vots a favor.

La sessió, senyores diputades i senyors diputats, es reprendrà demà a dos quarts d'onze del matí amb la votació final sobre el conjunt de la proposta i amb les intervencions per l'explicació de vot. La votació final, atès que es tracta d'una iniciativa legislativa de desenvolupament bàsic d'acord amb l'article 56 de l'Estatut d'autonomia i de conformitat amb l'article 115.2 del Reglament del Parlament de Catalunya, requereix el vot favorable dels dos terços dels membres de la cambra sobre el conjunt del text. La votació no tindrà lloc abans de dos quarts d'onze del matí.

Se suspèn la sessió i bona nit.

(Aplaudiments.)

La sessió se suspèn a les ...

